

OTI biztosítási ellenőrként dolgozott. Ez a kényszerű változás egy ideig bizonytalanságot idézett elő megszokott életmódjában. 1942 tavaszán Budapestre jött, és letelepedése után 1944-ig az MFI-HUNNIA filmgyárnak és az MTI-nek dolgozott. Más munkákat is vállalt, de túlnyomóan fényképezésből biztosította megélhetését. Minden szabad idejét kirándulással és festegetéssel töltötte. Festményei iránt megnőtt az érdeklődés, és művészeti körökben is elismerésben részesült.

Kellemes társasági magatartásával nagy ismeretségi körre tett szert. Társaságokba szeretettel fogadták be. Erről sok emlékép tanúskodik.

A második világháború vége Ausztria területén érte, és ott 1945. március 30-án angol fogságba került, ahonnan 1946 nyarán szabadult. A nyugati pályaudvarra érkezve a magyar hatóságok azonban nem engedték a szerelvényről leszállni. Annyi lehetősége volt, hogy értesítette Magda húgát és Lajos öccsét, akikkel pár szót tudott váltani. A továbbiakban az 1946. augusztus 28-án kelt orvosi igazolás szerint Debrecenbe vitték, ahonnan ismét szovjet hadifogságba került. Ez alkalommal Lettországba, Valgába vitték. Erről az utóbbi fogságról is sok ceruzavázlat maradt fenn.

A hadifogságból 1947. augusztus 30-án érkezett haza, Budapestre. Megélhetése és nyugdíjának biztosítása érdekében dekorációs munkát vállalt, de festményeinek értékesítéséből is jövedelemhez jutott.

Üde, kiváló tájképei és ízlésesen megkomponált csendéletei iránt megnőtt az érdeklődés. Néhány olaj, zsírkréta és tempera-képtől eltekintve túlnyomóan akvarellal festette képeit. Az utóbbiban kiváló ecsetkezelési technikára tett szert. Képei rendkívül gyorsan készültek. Fáradhatat-

lanul dolgozott életkörülményeire és időjárási viszonyokra való tekintet nélkül.

Az 1950-es évek második felében három képpel szerepelt a Múcsarnokban rendezett kiállításon, ahol ezek el is keltek.

1956 és 1958 között az Új Képzőművészeti Munkaközösség tagja. Itt zsűrizték és értékesítették képeit. A munkaközösség megszűntetése után a Képzőművészeti Alaphoz került, amellyel kezdetben elfogadható volt a viszonya. Néhány képét eladták, három akvarelljét megvették, és ezekről készített másolatait képes levelezőlapként forgalmazták. Később azonban ez a kapcsolat már nem volt felhőtlen.

Képei sok magyar családnál megtalálhatók, de számos közülük külföldre került: Erdélybe, Ausztriába, Németországba, Svájcba, Franciaországba, Svédországba, Horvátországba, Kanadába, az Egyesült Államokba, Ausztráliába, stb. Számuk emiatt bizonytalan, de jó becsléssel 500-1000 közé tehető.

A családban is maradtak képek, mert szeretettel ajándékozott családi események alkalmával. Utolsó éveiben a II. kerületi Lövház utcában lakott.

Itt halt meg 1971. november 16-án. A képek hálás birtokosai, rokonai és ismerősei szeretettel őrzik emlékét, és gondozzák sírját a Farkasréti temetőben.

Csiky András: Uzon, Temesváry utca a református templom tornyával (Akvarell, 1934.)

Haraga Attila

Az örmény liturgikus év

A liturgikus év az örmény katolikus egyház számára a november 18-hoz legközelebb eső vasárnapon kezdődik. A 2021/22 liturgikus év kezdő vasárnapja 2021. november 21. Vasárnap Szűz Mária (Istenszülo Szent Szűz) bemutatása; (Máriát a zsidó szokásnak megfelelően 70 nappal a születése (ünnepe szept. 8.) után bemutatták az Űrnak). Az örmény egyházi év 5 nagy periódusra épül, az 5 sátoros ünnepre, amit mindig az ünnephez legközelebbi vasárnapra tesznek, és mindegyik ünnep utáni hétfőn az elhunytakról való megemlékezés van.

1. EPIFÁNIA/ÚRJELENÉS magyarul ismertebb nevén Vizkereszt – jan 6.-hoz legközelebbi vasárnap.

Az ezt megelőző időszakot – mivel 50 napos időszakra van szó –, örményül „Hisnagatsnak” nevezik, amelynek gyökerében az Ötvened szerepel.

Az örmény apostoli egyházzal ellentétben, akik egyszerre ünneplik január 6-án a Karácsonyt és Vizkeresztet, mi, örménykatolikusok, december 25-én ünnepeljük a karácsonyt, míg január 6-án az Úrjelenést és Jézus keresztelését.

A megtestesülés misztériumának Karácsony megünneplése után következik „a világegyház egyik legősibb ünnepe a Vizkereszt”, a IV. század elején kezdett kialakulni az ünneplés igénye a niceai első egyetemes zsinat (325) környékén. A tartalom pedig az Úr Jézusnak a Jordánban való megkeresztelkedése. „Hivatatosan Epifániának (Úrjelenésnek) vagy Teofániának (Istenjelenésnek) hívják; Jézus Krisztus megkeresztelkedése egyúttal Úrjelenés is, mert Jézus a názareti zsinagógában való fellépése előtt a Jordán partján mutatkozott be a világnak; addig ugyanis a „rejtett gyermekkorban” élt. Ugyanakkor Istenjelenés is, mert a Szentháromság ekkor mutatkozott meg először

a történelemben: Jézus keresztelkedésre jött a Jordánhoz, az Atya szózatával tanúskodott arról, hogy Jézus az ő „szeretett Fia”, a Szentlélek pedig látható formában (galamb képében) való megjelenésével igazolta, hogy ő az igazi „Fölkent”, a megígért Messiás, a valódi Krisztus (Mk 1,9-11). Végül ez a nap vízkereszt is, mert Jézus, amikor megkeresztelkedett, megszentelte a vizet. Nem is csupán azt a vizet, amely éppen akkor a Jordánban folyt, és testét érintette, hanem valamennyit, hiszen Földünk vízháztartása zárt rendszer. Ha ezt tudatosítjuk magunkban, ezután talán kissé jobban meg tudjuk majd becsülni a vizet, azt is, amelyet mindennapjainkban fogyasztunk, használunk.” *dr. Ivancsó István* görögkatolikus liturgikus professzor.

Folytatás a következő számban.

